ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΕΞ ΧΡΟΝΙΑ...

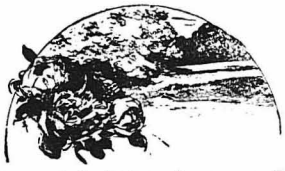

Ένα κομψὸ ζευγάρι περπατοῦσε σιγά-σιγά στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς λουτροπόλεως. Ὅλοι οἱ βαρκάρηδες μέσ' ἀπ' τὶς βάρκες καὶ τὶς βενζινακάτους των μόλις τὸ εἶδαν ἄρχισαν νὰ φωνάζουν :

— Κυρισ κύριε, ἐδῶ. Θὰ κάνετε ὡραῖον περίπατο μὲ τὸ **κανὸ** (βενζινάκατος) μου.

— Τὸ δικό μου εἶνε γρήγορο καὶ δὲν τὸ κουνάει καθόλου ἡ θάλασσα. Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ ναυτία, προτιμῆστε τὸ δικό μου.

— Ἐδῶ κυρία, κύριε, κυττάξτε τὶ κοῦκλα εἶνε ἡ βάρκα μου.

Ἡ κυρία φάνηκε μιὰ στιγμὴ νὰ διστάζῃ. Ἔπειτα στράφηκε πρὸς τὸν σύντροφό της καὶ τοῦ εἶπε :

— Ραούλ, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα περίπατο μὲ βάρκα, μιὰ ἁπλῆ ψαράδικη βαρκοῦλα... νὰ ἐκείνην ἐκεῖ κάτω.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσι τοῦ συνοδοῦ της, ἐφώναξε :

— Αἴ, βαρκάρη, σεῖς ἐκεῖ κάτω, ναί !... Εἴσαστε ἐλεύθερος ;

Ὁ συνοδὸς της ἔδειξε πὼς στενοχωρήθηκε ἀπ' τὴν ἐκλογὴ της.

— Μὰ τὶ κάνεις, Ἐλίζα, τῆς εἶπε. Γιὰ σκέψου λιγάκι ! Περίπατο μὲ βάρκα ; Βλέπεις ὅτι ἡ θάλασσα σήμερα εἶνε ἀνήσυχη κι' ὁ οὐρανὸς σκοτεινιασμένος... Γιὰ κύτταξε ἐκεῖνα τὰ σύννεφα ἐκεῖ κάτω. Ἂς πάρουμε τοὐλάχιστον μιὰ βενζινάκατο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὄχι αὐτὴ τὴ βάρκα... Δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου ὁ βαρκάρης της μὲ τὴν ἄχρια γενειάδα του. Μοιάζει σὰν ἀρκοῦδα. Θυμᾶσαι χθὲς ποὺ περνούσαμε πῶς μᾶς κύτταζε ἐπίμονα μ' ἕνα βλέμμα δολοφόνου.

Ἐκείνη ἀκούγοντάς τον, ξέσπασε σὲ γέλια.

— Δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ φοβίσῃς μ' αὐτὰ τὰ παραμύθια. Ξέρεις, τοῦ εἶπε, ὅτι μοῦ ἀρέσει νὰ ζῶ ριψοκίνδυνα πάντα. Καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι κόρη ψαράδων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ βαρκάρης εἶχε πλησιάσει μὲ τὴν βάρκα του καὶ περίμενε ὄρθιος, μὲ τὸ πρόσωπό του σχεδὸν κρυμένο ἐντελῶς μέσα στὴν πυκνὴ γενειάδα του καὶ στὸ πλατύγυρο ψάθινο ψαράδικο καπέλλο του.

— Λοιπὸν θἀρθῆς ; Ναὶ ἢ ὄχι ; φώναξε ἡ γυναῖκα ἔντονα πρὸς τὸ σύντροφό της. Ἀγαπητέ μου, ἂν προτιμᾶς νὰ μείνῃς,κάθησε νὰ ξεροψηθῆς στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἐγὼ πηγαίνω μόνη μου.

Μὲ ὕφος στενοχωρημένο ὁ Ραούλ, πήδησε μέσ' στὴ βάρκα, στάθηκε ὄρθιος καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν γυναίκα, βοηθῶντας την νὰ πηδήσῃ κι' ἐκείνη.

— Ἂν μὲ πιάσῃ ναυτία, τῆς εἶπε, ἂν φανῶ γελοῖος, νὰ μὴ τὰ βάλῃς μαζύ μου. Ἐσὺ θὰ φταῖς...

Ὁ ψαρᾶς ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ δυνατὰ καὶ ρυθμικὰ καὶ ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα - γρήγορα ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς εἶχε λίγη φουσκοθαλασσιά, ἀλλὰ ἡ θάλασσα δὲν ἦταν τόσο ἐπικίνδυνη ὅσο φοβόταν ὁ Ραούλ. Ἡ βάρκα ἀνέβαινε στὶς κορυφὲς τῶν κυμάτων καὶ κατέβαινε πάλι ἁπαλὰ στὰ κοιλώματα ποὺ σχημάτιζαν.

Μὲ τὸ στόμα μισανοιχτὸ καὶ μὲ τὰ ρουθούνια της ἀνοιγμένα, ἡ Ἐλίζα ἀνέπνεε μ' εὐχαρίστησι τὴν αὔρα καὶ τὸ ἰώδιο τῆς θαλάσσης. Ἔννοιωθε μιὰ δυνατὴ χαρὰ γιατὶ ξαναβρισκόταν πάλι στὸ στοιχεῖο της, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ζήσει ἀπ' τὰ μικρά της χρόνια.

— Αὐτὸς ὁ περίπατος, εἶπε, μοῦ θυμίζει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν μικρὸ κοριτσάκι.

Ὁ Ραοὺλ ἔστρεψε πρὸς αὐτὴ τὸ βλέμμα του ποὺ εἶχε μιὰ ἔκφρασι σὰν νὰ τῆς ζητοῦσε ἔλεος. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του εἶχε χλωμιάσει καὶ τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μάλιστα πρασίνιζε ὁλοένα καὶ περισσότερο.

— Μοῦ φαίνεται, τῆς εἶπε κάποια στιγμή, ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο νά...

— Ξέρω, ξέρω, τὸν διέκοψε ἀπότομα ἐκείνη, εἶνε προτιμότερο νὰ σὲ ἀφίσουμε σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ νησάκι καὶ νὰ σὲ πάρουμε στὸ γυρισμό. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ γυρίσουμε...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Πέρασαν ἀπ' τὸ νησάκι, τὸν ἄφησαν κ' ἡ βάρκα ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ πρὸς τ' ἀνοιχτά.

Τώρα πειὰ ἡ Ἐλίζα ἦταν μόνη μὲ τὸν βαρκάρη μέσ' στὴ βάρκα. Ὁλοένα ἀπομακρυνόντουσαν περισσότερο πρὸς τ' ἀνοιχτά. Ὁ Ραοὺλ ἀπ' τὸ νησάκι, τοὺς ἔβλεπε σὰν μιὰ ἄσπρη τελεία μέσα στὸ ἄπειρο τῆς θαλάσσης.

Ἡ Ἐλίζα εἶχε ξαπλωθῆ στὴν πρύμνη τῆς βάρκας μὲ ὅλη τὴν ἄνεσί της, σὰν νὰ βρισκόταν μέσ' στὸ σπίτι της.

Ὁ περίπατος αὐτὸς τῆς θύμιζε ἕναν ἄλλον περίπατο ποὺ ἔκανε ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ μὲ τὸν ἄνδρα της, κατεβαίνοντας μὲ τὴ βάρκα τὸν ποταμὸ Ροῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀβινιόν. Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπ' τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Πόσα περιστατικὰ συνέβησαν ἀπὸ τότε !... Πόσες φορὲς ἄλλαξε ἡ τύχη τῆς Ἐλίζας. Μερικὲς φορὲς λυπόταν γιατὶ εἶχε κάνει τὴν ἀνοησία ἐκείνη ν' ἀφίσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ ριχθῆ ἀσυλλόγιστα στὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων. Εἶδε ἔπειτα μὲ λύπη της, ὅτι ἡ διασκεδάσεις δὲν τῆς ἔδωσαν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ ἤλπιζε νἀβρῆ σ' αὐτές. Πολλὲς φορὲς θυμόταν μὲ λύπη τὸν Ζάκ, τὸν ἄνδρα της, ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψῃ τόσο σκληρὰ καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε τόσο φλογερά. Θυμόταν τὸ σπίτι τους τριγυρισμένο ἀπ'τὸν ἀπέραντο κῆπο μὲ τὰ διάφορα λουλούδια του.

Μισοξαπλωμένη στὴν πρύμνη τῆς βάρκας ρέμβαζε καὶ θυμόταν ὅλη ἐκείνη τὴν παληά ζωή της, μὲ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ τῆς ἔδινε καὶ τὴν ὁποία δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τῆς δώσουν ἡ τρελλὲς διασκεδάσεις. Ρέμβαζε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἀπολαμβάνοντας τὸ νανούρισμα τῆς βάρκας καὶ τὴ μουσικὴ τῶν κυμάτων, ποὺ κάπου - κάπου καθὼς ἔσπαζαν στὰ πλευρὰ τῆς βάρκας, ράντιζαν τὸ πρόσωπό της μὲ τοὺς ἀφρούς των.

Ἀπέναντι της ὁ βαρκάρης κύτταζε ἐπίμονα τὴν μισοκοιμισμένη ἐπιβάτιδα, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκαταλειφθῆ μὲ τόση ἐμπιστοσύνη στοὺς ρεμβασμούς της, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ νὴν καραδοκοῦσε.

Κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ τόξα τῶν φρυδιῶν του, κάτω ἀπ' τὴν πυκνὴ γενειάδα. τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ βαρκάρη μαζευόντουσαν ἀπὸ ἕνα σατανικὸ γέλιο ἄγριας χαρᾶς. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπὲς ποὺ ἂν τὶς ἔβλεπε ἡ Ἐλίζα θ' ἀνατρίχιαζε.

Ἐπιτέλους ! ψιθύριζαν τὰ χείλη του. Ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄφησε τὰ κουπιὰ καὶ φώναξε πρὸς τὴν ὡραία ἐπιβάτιδα :

— Λοιπόν, ὡραία μου, καιρὸς εἶνε νὰ ξυπνήσῃς !...

Ἡ Λίζα πετάχθηκε ὄρθια καὶ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της.

— Ζάκ !

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ζάκ, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος μὲ βραχνὴ φωνή, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ λύσσα ποὺ τόσα χρόνια ἔβραζε μέσα του. Ὁ Ζὰκ ποὺ τόσα χρόνια ψάχνει νὰ σὲ βρῆ καὶ ποὺ σ' ἀνεγνώρισε ἀμέσως χθὲς καθὼς περνοῦσες ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά !... Ἄδικα πασάλειψες μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀλεύρια τὴ μούρη σου, ἄδικα κοκκίνισες τὰ χείλη σου καὶ μαύρισες τὰ μάτια σου !... Βλέπεις ὅτι σ' ἀναγνώρισα. Καὶ τώρα εἶν' ὥρα νὰ πληρώσῃς τὴν ἀτιμία σου καὶ τὸ κακὸ ποὺ μοῦκανες. Τὸ βράδυ ποὺ ἔφυγες ὡρκίσθηκα, πὼς ἂν ποτὲ σὲ βρῶ στὸ δρόμο μου, νὰ σὲ σκοτώσω σὰν τὸ σκυλί. Εἶν' ἕνας ὅρκος ποὺ ἔννοιῶ νὰ τὸν κρατήσω. Σοῦ δίνω δυὸ λεφτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου... Σὲ δυὸ λεφτὰ θ' ἀναποδογυρίσω τὴ βάρκα γιὰ νὰ χαθοῦμε καὶ οἱ δυὸ μαζύ. Ὅταν πειὰ πραγματοποιήσω τὴν ἐκδίκησί μου δὲν ἔχω λόγους οὔτ' ἐγὼ νὰ ζήσω...

Ἀπ' τὰ λόγια ἐκεῖνα ἡ Λίζα κατάλαβε πὼς ὁ Ζὰκ τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ τὸν τρόμο τῆς πρώτης στιγμῆς διεδέχθη ἡ ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ σωθῆ.

— Κάνε ὅπως θέλεις, Ζάκ, τοῦ εἶπε μὲ ἠρεμία ποὺ ἔκανε ἔκπληξι καὶ σ' ἐκεῖνον καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της.

Καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὰ γαλανὰ μάτια της, τὰ βάσκανα ἐκεῖνα ματια, ποὺ εἶχαν τόση γοητεία μέσα τους καὶ ποὺ ἐξασκοῦσαν τόση δύναμι ἐπάνω του.

Ἐκεῖνος ἔννοιωσε ὅλο τὸ μῖσος του κι' ὅλη τὴ μανία του νὰ λυώνουν στὴ λάμψη τοῦ βλέμματος ἐκείνου.

— Λίζα. γιατὶ βάφεις τὰ μάτια σου καὶ τὰ καταστρέφεις ; τῆς εἶπε μὲ τόνο ποὺ εἶχε μιὰ ἔκφρασι τρυφεροῦ παραπόνου.

Ἡ Λίζα κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε δαμάσει καὶ θέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὴ νίκη της.

— Γιὰ νὰ εἶμαι ὡραιότερη, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. Καὶ ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος του.

Ἐκεῖνος νικημένος, ἔγειρε κι'ἐπλησίασε νὰ φιλήσῃ τ' ἀγαπημένα ἐκεῖνα μάτια. Ἀλλὰ καθὼς ἄγγιζαν τὰ χείλη του ἐπάνω τους, ἔννοιωσε τὴν πικρὴ γεῦσι τῆς βαφῆς καὶ ἡ γεῦσις ἐκείνη τοῦ ἔφερε μιὰ φριχίασι ἀηδίας.

Τινάχθηκε πίσω μ'ἀνατριχίλλα σὰν νὰ εἶχε ἀγγίξει κανένα φεῖδι.Τὰ χέρια του ἁπλώθηκαν πρὸς τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας καὶ τὴν ἔπιασαν σφιχτά. Ἔδωσε ἕνα τίναγμα κ' ἡ βάρκα ἀναποδογυρίσθηκε παραδίδοντας τὰ δυὸ κορμιὰ τους στὰ κύματα ποὺ τώρα εἶχαν δυναμώσει...

Georges Pourcel

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Τὸ θηλυκὸ κουνοῦπι δαγκώνει, ἐνῶ τὸ ἀρσενικὸ εἶνε ἐντελῶς ἀβλαβές. Αὐτὸ τσιμπᾶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ χορταρικὰ μονάχα.